

Humanist in vrag.

Zložil I. Mohorov.

Kaj v knjige in sive foljante
zamišljen strmi humanist?
Ne išči, izgubil se v veke
o „kamenu modrih“ je list!

Večernega solnca poslednji
že žarki se vsipljejo nanj,
a mislec ne vidi, zatopljen
ves v luč je konkluzij in sanj.

— Inveni! radostno zdaj vzklikne,
ne, nikdar ni bilo peklá,
zavrženih angelov nikdar,
ne laže se knjiga mi ta!

Da misli nemirne vtolaži,
in trudno spočije glavo,
po igri vseh modrecev seže,
razstavi podobe vestnó.

— Pa ako si vendar, zdaj pridi
moj indefinibilis svat,
dokaži, da moti se knjiga. —
Tu nekaj se zgane kraj vrat.

S ponižno šaljivim nasmehom,
se modrecu klanja do tal:
„V predsobi sem čakal, ni morda
magister me k igri pozval?“

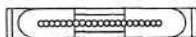
— Ne, tebe bil nisem poklical,
kot vidim, začetnik — skolar!
Prav vendar prihajaš, prijatelj,
ta igra, glej, resna je stvar!

Za bitje se gre in nebitje,
ki v knjigah imena mu ni!
Zasmeje skolar se: „V resnici,
nihče se ga vsaj ne boji!“

— Začniva, ti črne si vzemi,
diabole mi, in sedaj —
„Že vlečem,“ nasmehne skolar se,
„A pazi magister se naj!“

— Mehercle! Kaj danes ves slep sem?
„Šah, šeh!“ se skolar nasmeji; —
— Tak vzduh je po žveplu, ne čutiš?
„Mors regi!“ Magister zbledi.

Izginil v plamenu in dimu,
s krohotom je čudni skolar,
a modrec ponosni postal je
ponižnim menihom — vrafar . . .

?

Zložil I. Mohorov.

O sanj bogastvo mladih let,
načrtov drznih smela pesem,
ki cele te dopel še nesem,
dasi že sad rodi mi cvet!

Ko rdeča nit iz roda v rod,
nesmrtna kakor stvarnik nje je,
iz njega zopet k njemu vreje,
v vseh ista vselej in povsod!

In eni zovejo jo: um,
in drugi kličejo: stremljenje,
in tretji: duševno življenje,
pravzrok in voljo in pogum!

Človeštva grb — iz prvih dni,
po njej smo z Večnostjo si v rodi,
ki rekla je nebitju: bodi!
in rekla duši: ne umri!

